

Петро МАКОВЕЦЬКИЙ Кожному відомо, що згідно з правилами «сучасного» життя релігія є приватною справою. Для «розмов про Бога» відведено неділі та храмові празники. Якщо ж комусь заманулося залучити Бога у всі аспекти свого життя, то ця людина, безперечно, релігійний фанат! Кожен із нас часом може впіймати себе на такому ставленні. Цілком нормально визнавати Бога в деяких проявах життя, але щоб у всьому!? Так поступово агностицизм і арелігійність стають «новою релігією», котра у багатьох державах набуває статусу офіційної та дискримінує усі інші релігії. «Я – Господь, Бог твій,... нехай не буде в тебе інших богів крім мене» (Вихід 20, 2-3).

Це є першою Заповіддю Декалогу. На сьогодні вона є однією з найактуальніших. Сучасне суспільство є світським за характером, тобто «від світу цього». Нині кожен вибирає, у що або у кого йому вірити. Із кожним днем всі хочуть чогось нового, чогось модного, ексклюзивного, особливо – в справі релігії. Зважаючи на це, не йдеться про спасіння душі, а лише про імідж, зовнішню оцінку. Натомість Христос навчає: «Ти ж, коли молишся, увійди у свою кімнату, зачини за собою двері й молись Отцеві твоєму...» (Мт. 6, 6). Непрестижна така духовність? Треба шукати щось модніше?... І люди шукають, а якщо суспільство перетворюється на споживача, то релігія стає продуктом. Позаяк є попит, то й пропозиція не забариться, причому не одна, а тисячі... Тим більше, що покупець має право вибирати, а якщо захоче – то й усе поспробувати. Тоді як розуміти слова апостола Павла: «Не вподібнюйтеся до цього світу...» (Рим. 12, 2), якщо світ виглядає таким привабливим? Чому б не бути такими, як усі? І, справді, світ як матеріальне творіння є добрим, бо створений Богом. Але «світ», як система цінностей, згідно з якою джерелом благ є не Творець, а творіння, «світ», як психологія споживацтва, – є безбожним! Світ поглинає нас, присипляє нашу увагу, через що починаємо мислити типовими споживацькими категоріями. У підсумку сенс нашого перебування на землі зводиться до «вигідно-невигідно». Людина може вірити в найабсурднішу філософську чи релігійну концепцію лише тому, що їй вигідно в це вірити. Тоді кому потрібне християнство, з його щоденним подвигом, милосердям, яке, знову ж таки, є невигідним? Найгірше, що ми звикаємо до такого життя і з часом вже не хочемо змінюватися. І що тут вдієш, коли люди щиро переконані, що служать Богові, беручи в неділю участь у Божественній Літургії, а упродовж тижня дають, чи самі беруть хабарі, поведуться кон'юнктурно та лицемірно?... У таких випадках найкраще проглядається унікальність християнства, бо Христос любить кожну особу на землі і всіх кличе до спасіння. Тому апостол Павло застерігає нас, кажучи: «Не давайте місця дияволу...» (Еф. 4, 27).

Зазвичай так є, що ми всі служимо Богові лише на словах, а ділами свідчимо протилежне. Для того щоб в цьому переконатися, достатньо лише кожному проаналізувати власну систему вартостей і поглянути, на якому місці стоїть Бог, а на якому влада, гроші і т. ін. Відразу стає зрозумілим: кому ми служимо. Однак на якому б місці у нашому житті не був Бог, Він все одно стукає у наші серця. Рано чи пізно ми починаємо відчувати спрагу за Божественним, бо людина не здатна заспокоїти душу іншої людини. Однак, щоб дістатися до джерела Істини і Життя, треба йти проти течії, а це - важко. Тому Господь нас і створив вільними, щоб ми могли самі вибирати, куди йти, і, вибравши, не нарікали на Нього. Недарма ж український гурт «Океан Ельзи» співає: «Хіба хтось казав тобі, що буде легко?...».

Петро МАКОВЕЦЬКИЙ. Ідолопоклонство, або «один проти всіх» // СЛОВО № 3 (43) 2010,

с.7